

Albert-Lőrincz Márton

SZOMORKÁK

(Koromra való tekintettel)

„Létezem, ennyi a munkám”

Petőcz András: Zárójelvers Op. 95

Koromra való tekintettel kiválasztom magam.
Megtetheitem, elidőzhetek a csintalan
óramutatón, a perc lehámlik hamar.
Most a rektorúr küld haza, illetlenül hamar.

Nem cifrázom: a rongy, rongy! Rázni kell-e még?
Most épp, mint szőnyeg terülkőzik elém.
Ellestem néhány apró trükköt tőle,
ha ráncolódott se szakadt száraz por belőle.

Koromra való tekintettel még örülni merek,
nem kergetnek rossz álmok, hitvány emberek,
azok úgylis bujkálnak faágak zöld pókjai között,
vagy mint az árnyék, settenkednek a tarkóm mögött.

Halaszthatatlan dolgom nem akad.
Városom rossz lelkiismerete dagad, nem apad.
Ünneplőbe, talárba bújnak a munkahelyi nagyok,
s azt gondolják, hogy csak ők vannak és én már nem vagyok.

Koromra való tekintettel kiválaszthatom magam.
Kezembe veszem napom, s hagyom, hogy lázasan
csepegjen le ujjaim közt fénye a földre,
mintha elvágott kisujjamból folyna el vérem örökre.

(Most kihull a sóhaj)*K. G-hoz*

Magadra maradtál, barátom.
Most kihull a sóhaj az ablakon,
szétterül a földön, haldokol.
Szállhatna szárnyakra,
kelhetne lóhátra,
tehetnéd postára,
szegődhetne karavánba,
de meddig juthatna el?

Megszámolod a tüdőből feltörő zokot,
borítékba rakod, leragasztod,
de nem teszed postára,
tértivevény nélkül nem jutna célba,
azzal pedig nem venné át a címzett.

(A tenger és az ember)

Hová bújnak el az állatok,
a kisebb halak, a nagyhalak,
a kagylók, medúzák, korallok,
mikor megtörnek a vízfalak?

Hová húzódnak el a rákok,
s a kíváncsi tengeri kutyák?
Mért nem köröznek a sirályok,
e szelekre terített ruhák.

Mikor a lélek-mély zaklatott,
háborúba indulna rögtön,
vizek hadd csapkodják a partot,
a meder mély és mégis börtön.

S miként a tengert, a vad párát,
az erőtől duzzadó lovat,
mely homokba hullatja nyálát,
az embert marják kavicsfogak.

Így vibrál, így szaggatja széjjel
a sok magában hordott terhet
az őszi tenger: fakó kéknek
mélyén iszapsár, barna rejtek.

S mintha már nem is érdekelné
hogy mélyén mennyi még a kincse,
tombol s kitarja őszi medrét,
de nem tart vele egy kavics se.

(Elfelejtett napok)

Elfelejtettem,
milyen napra esett december 10 ötvenegyben,
nem fontos, mintha hallanám,
amint mondják a járda hajlatán,
elfelejtettem,
pedig világnap, nemcsak születésnap,
elfelejtettem,
mit mondott róla édesanyám,
még megkérdezhetném, neki fájt a téli délután,
de mindig elfelejtem, amikor beugrok hozzá
és az apámhoz jókora igyekezettel,
s virágcsokorral olykor, neves napokon,
Isten éltesen anyám, apám,
mondom ilyenkor vidáman-búsan,
sohasem komótosan, s nem amikor
az asztalt körülülök vagy húszan,
ilyenkor Pistu kerül szóba, '16 júniusa,
reggeli kávéfőzés, fura szívdobogás,
fehérbe fordult buta búcsú, sürgés-forgás,
lótás-futás, pap s ima után kutatás,
szikkadt liliom illatozat,
december 10 soha,
szegény öcsém, ő tudná biztosan,
miért nem kéne elfelejteni ezt a napot,
mint más híres-hírhedt napokat,
december 5-ét, 19-ét, 20-át, 21-ét és 22-őt,
vagy a Piros Mikulást és a Fehér Angyalt.
Csapda, mondaná szegény öcsém,
mint Joseph Heller. Sőt.
Mondja is, hallom, de nagyon recseg a jég,
lépni se merek.

Gósi Vali

Jégbe zárt

Hófehér
álomba repít a tél...
Mint könnyű sóhaj, pilinkél a dér,
alámerül velem a fájdalom
elterül súlytalan' kívül – belül,
mint madártoll a kék árnyak között
szikrázó havon,
és az álom, mint habkönnyű ing,
lobog a vakító tájon,
az égbolt óriás kandi-kamera,
de hiába várom, késik a megörökített csoda;
az ébredés a valóság küszöbére vet,
s már számításba sem jöhet
más, mint a jégbe zárt
hiány.

Jajongó terhem

csak belélegeztem könnyedén
míg itt körözött mint a vér
az erek útján de oly sovány
a boldogság mi megmaradt
áldott mosolyod s hangodat
csak néha hozza a pirkadat
apró kavicson moccanik'
kúszik az emlék s eltűnik
észrevétlenül elsiet
jajongó terhem ki érti meg?

Különös, őszi este

Minden ránc-csókot lehelő ősön
csitul a kín, de néha még üvöltöm:
meddig élek így, bús átkozott?
Talán e némán haldokló ős
kincséből valamit mégis itt hagyott
örökül, végül, mielőtt a rőt lomb
a lehajló fáktól – akár fiú a hajlott anyától,
egy virradatkor – örökre búcsúzott.

Ezen a néma, különös ősön is
esténként néztem sok száz levél után,
amint a széllal pörögve jártak,
valami búcsúzó táncot talán...

Néztem a hajlongó táncseregbe,
mikor egy libbenő kis levelecske
pördült fölöttem alig-rezzenéssel,
s vállamról kinyújtott tenyerembe hullt;
megállt ott kicsit, pihegve,
majd lassan, pörögve – mint egy lepke,
aki párjának előbb még
hívón a szárnyát billegette –
elszállt, messze.

Fényárban úszott az ég,
s csak szárnyalt egyre,
az a búcsúzó, rőt levelecske.
Néztem utána: meg-megrebbent
törekeny levél-teste,
és egy csillag – mint aki föntről leste –
éppen kigyúlt.

Különös volt ez az aranyló,
őszi este.

Gulyás Imre

Chorjambusok

1.

*Nyugtalan ég szürke esősála libeg,
Még ma te vagy lelkem a lírán az ideg,
Szívem a húrt bánatosan pengeti meg.*

*Éneket írok, szomorú pásztori dalt,
Mert szeretőm, nyájas időm már elinalt,
Kedve, szelídsége szilaj társra akadt.*

*Őszöm utolsó szüretét köd lepi el,
Pillanatarcára bazár tükre figyel,
Összeszorított fogak órája közel.*

2.

*Összeszorított fogak órája közel.
Új fuvarok távoli kompján idegen
Fókavadász lengeti éles szigonyát.*

*Érzi göröngyös gyalogút végi hazám,
Ó, hol a szent szénamezők kútja ragyog,
Ráhajolón, szomjasan őerte vagyok.*

*Jöjj tavasz, engedj ki te fagy járta berek!
Kezdj gyönyörű táncba csinos lánykasereg,
Légy örökös hangja a fény termeinek!*

3.

*Légy örökös hangja a fény termeinek,
Bárhogy is ásít valahány ordas üreg,
Valld meg ügyét, még ha ki sem kérdezi meg!*

*Él anyanyelvében az édes maradék,
Önkeretű teste kemény, mint kaszaék –
Teljes egészsége a törvény minékünk.*

*Minden egyes része kovászos kenyereünk,
Egy kicsi morzsája is épp, mit szeretünk,
Küzdeni hív benne utunk és szerepünk.*

Sorolnám, mint gyermek

Jutkának

Kertalján, kertalján,
de sok árny szakadt rám!
Nagy Tiszát átérné
berei hidasnál.

Ó, mennyi hordalék!...
Mindent elmondanék,
kezdve, ahogy kezdtük
sétáink föl-le rég,

fürkészve figyelmed
sorolnám mint gyermek
ezer felvonását
másik életemnek.

Más iga, másik test,
amit az emlék fest,
de öntitka halmán
az élet meg ne vesd!

Visszhangtalan, kevés
dolgaim közt a rés,
mégis szól egy zsoltár,
mint kapahersegés.

Egyre csak azt hallom,
a fémet a hanton,
az a juss fenyíti
verejtékkel arcom.

Fülemben nincs egyéb,
úgy zuhanok eléd.
Ölelj át át kedvesem,
ne törjek össze még!